

Ὁ σὺς παληάτσου τῆς Βουλῆς, ὅπου τὰ πιανὰ σας καλλίτερα μού φαίνονται ἀπὸ τὰ μούτσουνα σας, ὅσα μεγάλα φάσκελα κι' ἀπ' ἄλλους κι' ἀπὸ μὲνα ἰδιόβητε ὡς ἀμειβὴν ἐπὶ τῶν ὅσα χαμῖνα. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ βραβίονα τῆς ρουκταῖς μου ν' ἀνείγω κι' νὰ τιμῶ τὰ μούτρά σας μὲ μούτζις καθὲ ἡμέρα, καὶ τὴν ἐπιτήρησιν κι' ἡμένα τὸν παληάτσου ὡς συντροφιά σας προσελθὴς ὅτ' οὐκί σας νὰ κάτσω, ν' ἀκούσω ἐς τοὺς τρήγουναν Προσπελογιάνους, τὰ Κατηρηρητήρια καὶ τοὺς ὄνεισιμας, τὸ φαλιμένο τὸν Ρωμῶν μαζὶ σας νὰ κηρῶζω καὶ τὴν Ἀποκηρήτικη περίουδον ν' ἀνείλω.

Ἄς μὴ μας καίγεται καρρὶ γιὰ τὸ Ναπολεόνι καὶ ὅλοι μας ἔς μένωμεν ὁμῶν ἐστὶ Κερῶνι, ὡς πού νὰ γίνῃ μὰ θηλιὰ ἡμῶν τὸν κερσοκίλων καὶ νὰ μὰς πνίξῃ μὰ χαρὰ μετὰ τὸν ἀλλοτρίου. Κι' ἂν μουρλοῦζώμεν κι' ἡμεῖς καθὼς οἱ Πορτογάλλοι αὐτὸ δὲν εἶναι ξερνοῦ καὶ συμφορὰ μεγάλη, κι' ἂν ζητιανεύωμεν κι' ἡμεῖς μετὰ κενὸν στεμῶζον ἢ ἄρα δὲν ξεγῶνται τὸν Μαραθωνομάχον, κι' ὅσο καὶ νὰ ξεπίσωμεν καὶ νὰ γενόμεν φράκαλα μὰ πάντα τὸν προγόνου μας θὰ βγαλώμεν τὰ κόκκαλα, καὶ τότε ὅλ' οἱ δανιστοὶ κι' οἱ Φράγκοι μαπακαράδες γιὰ τὰγὰ μὰς λείψανα θὰ δώσωμεν ὁμοῦ παρὰδες.

Αὐτὴ καθὼς γνωρίζετε, τὸν εἰσὶν ἡ Ἐστία ἡμεῶν ἀπαρραλλικτὰ μ' ἡμῖν τὸν Φασουλῆ, πού σκαυρίδες ἀρχισα νὰ κῶνο εἰς τάσεται μὲ τὴν καρέκλα τῆς μῆας, τῆς ἄλλης τὸ χαλὶ. Καὶ ὅπως ὅταν ὕστερα ὁ σκαυρὶς τελειώσῃ τὰ δανεικὰ τὸν ἐπιπλα γυρεῖου οἱ γειτόνοι, καὶ πέρνει τὸ κίλιμι μὰ καὶ ἄλλη τὸ σκαμνὶ κι' ἀμῖσως μὲν ἢ ἡ σάλα μου ὡς πρότερον γυμνῆ, ἔτσι κι' ἢ Ψωρο-Κώσταντα εὐθὺς θὰ τὰ κερῶσῃ σὺν τῆς γυρῆς ὁ καθὼς τὸ τί τῆς εἶναι ὄσω.

Γι' αὐτὸ νομίζω φρόνιμον νὰ πούμε φανερὰ πὺς κάλλικο δὲν ἔχομε νὰ δώσωμε παρὰ, πὺς τοῦ κυρίου Λαχανὰ ἢ τὴν ἔγρουσὺς, μὰς εἶδε καὶ τὸν ἴδωμεν, ἐνίκως, μουρλοῦζῃς. Τὴν σκούφια τὴν παληάτσου στραβὰ καθὼς ἔς βάλῃ κι' ἔς τρώγωμε γιὰ ἴσκιμα τοῦ μπάμπ' Ἀλιζὴν γάπια, ἐγὼ δὲ τῶρα προσωπῶν τὸ νέο Κερναβάλι, ὅσα χαίρετ' ὡ μ' κλουβὶ' αὐγὰ καὶ μὲ λεμώνια σάπια.

(Οἱ ὁμοῦ παληάτσου κλουβὶ' αὐγὰ πετοῦν ὅσους Βουλφάρους καὶ τρήγουν ὅσῃν ἔδον Ἐρμού νὰ εἴρωμε τοὺς ἐμπόρους.)

Φ. Ὁ προσφιλεῖς μου ἔμποροι, Βουγιάδες, Πατσιφάδες, καὶ οἱ ὑπάλληλοι μικροὶ κλοκωθικερράδες, πού μὲς ὅσους εἰσὶν ἐγγύς μετὰ σας πρακμάτεια μονάχα γιὰ περίπατο καὶ γιὰ τὰ μαῦρα μάτια, καὶ λέγω ἅμα σας ἰδῶ μὲ ἄλλους φαλατῆδες, ἐκὶ ἢ ἡ κοσκινὸν τὸν ἀνδρὰ τῆς μὲ τοὺς πραγματευτάδες, πρὸς σας ἀνείγω τὸ δεξὶ καὶ τὸ ζερβὶ μου χερὶ καὶ ὅσους μεγαλοὺς καὶ μικροὺς προσφιροὺς βουλφάδες, μὲ τὴν ἐπιπλὰ τὴν χρῆστιν πὺς ὄλοου δὲν θ' ἀργήσετε τὰ μαγαζιά σας τάνοικτὰ μὲ τοῦτο νὰ στραγγίσετε. Π. Πηγαίνετε εἰς τὴν Βουλῆν ν' ἀκούσετε τί τρήγει κι' ὁ κύριος Ἀνάργυρος τί λιμα πού τὴν εἶναι.

Πηγαίνετε ν' ἀκούσετε κι' ἐκείνον τὸν Ζωγράφου κι' ἂν ἐμπερθεῖ ζωντανὸν μὴ μῆτις μὲς ὅσῃν τῶρα. Φ. Ἄδικως πῶν τὰ κλάμματα καὶ τόσο στεναγμοὶ ... τὸν Θεωφωρὰν τρέψετε νὰ ἔχη μὰ στιγμῆ, πού σείτῃ καὶ λυγίεται κερματωτὸ σὺν παπια, κι' ἂν ἐμπερθεῖ γράφει τετρήρι καὶ κηρυπαπια καὶ κόνει νυθθημῶν ὅτ' οὐκί μαγαζὶ κερτῆρι καὶ μὴν τὸ κλείνῃ ἔξωρα μὲ μαῦρο βουλφάδερι. Π. Εἰς ὅλα τέλος ἐρχεται ὀλίγη θεραπεία ... ἔ! καὶ τοῦ χρόνου, ἔμποροι ... καλὴ χρεωκοπία. Κι' ἅμα χρεωκοπήσωμεν κι' ἡμεῖς μὲ τὸ καλὸ ἀκούη τότε θέρωμαι μαζὶ σας νὰ μιλῶ καὶ συνεντεύξωμεν καπὸτε μὲ ὅλους σας θὰ κῶνο τὰς γνώμας σας περὶ χρυσοῦ καὶ τότε νὰ μανθῶμεν. Φ. Ἀλευροθῆτι σὺν κι' ἡμῶν, γενναίος πατριώτη, καὶ τελευταίον ἀσκαρῶν εἰς τὰ τετρήρι ὄσοι, σὰς λέγω δὲ σὺν φρόνιμος πὺς ὅτι καὶ ἂν ἔχετε τὰ πάντα ἐνὸς θανάτου μουρλοῦζῃς διαδύεται. Διὸ σκεφθέντες, ἀδελφοί, μ' ἡμένα τὸν τρήλῶν καὶ τοῦ χρυσοῦ τὸ μάτιον καὶ τὸ ἀπατηλόν, ὁμοῦ μούτζις τῶρα δώσεται ὅτ' οὐκί Δοῖναι καὶ Λεβῆν κι' ἔξ ὕψους περιμένετε γενναίαν ἀμειβὴν, καὶ τραγουδεῖτε ὅλοι σας πατριῶνι χερὶ χερὶ καθὼς ὅσῃν Φάουστ τραγουδοῦν ἐκείν' οἱ παληάτσοι.

Χορὸς ἐκ διαφόρων τῆς πόλεως ἐμπόρων.

Τίτι τίτι, τί θὰ γίνῃ μὲ τὸ νέο ξερνοῦ; ... ἀνοιγμένο δὲν θὰ μείνῃ οὐτ' ἐνὸς ἔμποροῦ.

Τίτι τίτι, τί μὰς γράφει μαῦρη μάρα καὶ στραβὴ; ... τίτι τίτι, τὸ χρυσάφι ἔως ὅτ' ἄστρα θ' ἀνιῆθῃ.

Τίτι τίτι, ρασαριζίς ... μισούραμα πετῶ ... τίτι τίτι, μαπαταριζίς καὶ κινωμένα δυνατὰ.

Τίτι τίτι, μὰς πνίγει τρέλλα ... κι' ἢ κυριας τοῦ συμμοῦ πατριῶν τὰ σῦρα κι' ἔλα εἰς τὸν ἔρμου τοῦ Ἐρμού.

Τίτι τίτι, ἔμπρός μας στέκει Κερναβάς ὁ γνωστός μὲ λιμὸν σὺν τὸν ἄλλοι καὶ κιντῆζει γελαστός.

Τίτι τίτι, κι' ὁ Κερναβάς, τίτι τίτι κι' ὁ Θεωφωρῆ, πού φερὶ στραβὸ τὸ κρῶνος καὶ τὸν φαλλὸν ὁ Σουφῆς.

Τίτι τίτι... Ωχ! περτέρια!
 Ωχ! χασιδες και πανιά...
 πάρτε δλει βουλεκέρια
 και σαπούνι και σχινιά.

Τίτι τίτι, τὸ Κορδόνι
 μουφλουζευει με τιμὴν...
 ὁ καθίνιας τὰ κορδόνι...
 ἀλληλεῖα κι' ἀμὴν!

(Οἱ δὲο παληάτοις πηδηκαὶ ἀφίνου τὸν χαρὸν
 και 'στὸ Ταμίον σταματοῦν και βλέπου τὸν Φρουρόν.)

Π. Ἐδὼ προσέρχονται πολλοὶ ποὺ πάσχου βουλεμιάν...
 Φ. Εἰπέ, Σκοπέ, παρακαλῶ, 'στὸν Κεντρικὸν Ταμίαν
 ἂν δεχεται με τοὺς λοιποὺς και δύο μασκαράδες,
 ποὺ ἔγιναν τὰ μάτια των γαριὰ γιὰ παραάδες.
 Δὴν ἡμιλείς, μωρὶ Σκοπέ; ... ἀλλὰ θὰ ῥθὰς' ἡμέρα,
 ποὺ ἂν θὰ στίκεται Σκοπὸς κανίνας ἐδῶ πέρα,
 ἢ δὲ Ταμίας θὰ καλῆ τοὺς κλέπτας νὰ τὸν κλέψου
 κι' ἐκίνοι πρὸς τὸ Κεντρικὸν τὴν ῥάχη των θὰ στρέψου.
 Πῶς μὰς θαρεῖς ἀκίνητος; ... θαρεῖς πῶς χωρατεύω;
 ἂν δὲν γενεὴν πραγματικῶς αὐτὰ ποὺ προσητεύω

κι' ἀνατριχιάζει ἄνθρωπος μονάχα νὰ τ' ἀκούση
 νὰ μ' ἀπαυτώσης, κύρ Σκοπέ, τὰ γίνεμα και τὸ μῦσι.

(Οἱ δὲο παληάτοις τὸν Σκοπὸν με χάριν χειρατεῦν
 κι' ἐνώπιον τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς σταματοῦν.)

Π. Μὰ δὲν μεῦ λές, βρε Φασουλῆ, τί τρέχει ἐδῶ πέρα
 και κυματίζει θλιβερά ἐλόμαυρη παντιέρα;
 Φ. Παντοῦ θὰ τρέχη δάνειον ὁ ἕνας κι' ἄλλος νάβρη
 κι' εἰς κάθε Τράπεζα θὰ ἔῃς και μὴ σημαία μαύρη,
 και θ' ἀγνοεῖ τὸ πένθος τῆς ὑποίας εἶναι φέσεως
 κἂν θάνατος Δικαιητοῦ κἂν ἠμελεῦντζα κρίσεως.

Π. Νὸ! και τὸ Χαβιζοράνο! ...

Φ. Μὴ σταματῆς καθύλου,
 μὰ τρέβα κάτω, Περικλῆ, 'στὸν ὄρομον τοῦ Αἰόλου,
 γιὰτὶ ἂν στρέψης πρὸς ἐκὶ τὰ τρέχοντα νὰ κρινῆς
 'μπορεῖς μὴ στήλη ἄλατος καθὼς ἡ Λαὸτ νὰ γίνης,
 και τότε θὰ σὶ φᾶω πῆα και θὰ με πᾶσση λύσσα
 και θὰ με στείλου 'στὸν Παστὴρ κι' ἐμένα ἐλοῖσα.
 Π. Στάσου νὰ δούμη μὴ στιγμήν τί τρέχει κι' ἐδῶ πέρα.
 Φ. Λισιθερίσι γίνεται με καθαρόν ἀέρα...
 Ναπολεόνια πάρτε, δὲν σὰς παρακαλῶ...
 δύο χιλιάδες στρόγγυλαι εἰς τάνοικτὰ πουλιῶ,
 και τὰ μιλιά μου, ἀδελφοί, και μὴ σπασμένη λύρα
 κι' ὁ κόπανος τοῦ μογατζῆ... σὺ τῆζωσα... τὰ πῆρα...

πυλώ πονήντα Λαίωμα ... πυλώ Λαχμοίρα ...
 πυλώ χαθίρα πράσινα ... τό πέρω ἄλλη ὄρα ...
 πυλώ σαράντα μεταχίσι τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ...
 ἄν πρίπει ν' ἄσπεινεσι κί' ἴν σὺ παικίσι νά παίησι ...
 πυλώ ἰπτά Πιστωτικαί ... πυλώ κί' ἐγὼ ἄρα
 κί' τὴν κακὴ μου τὴν ψυχρὴ κί' ἀνάποδὴ μου μίρα ...
 τὴν πῆρα ... πάρτην ... ἔπεισεσι καὶ τούτο τὸ παζάρι ...
 κί' ἐγὼ πυλώ τὸν ἄκαθλο, πού θλουε θά με πέρη ...
 τὸν πῆρα ... βάλτον μίση που ... σὺ θίνω γιὰ τὴν Τρίτην
 τοῦ Τριγῶντα μεταχίσι καὶ τοῦ Δραμκαίτη ...
 τῆς πῆρα ... εἶμαι συμφωνεῖς ... αὐτάει δὲν ἔχουν πίσμω
 κί' ὅποιε δὲν παρή γρηγορε εἰκίνοε θέλει δίσμω.

(Πολλοὶ μεσίται καὶ τοὺς δὸ τοὺς ὀφείουν ἐκεῖ πέρη
 κί' εἰκίνοε ἐκ τοῦ ὀφείου τὸν ἀργύριον κανονεῖ
 κί' τρίχουν εἰς τὸ Στάδιον μὲ τούμπαις ἴσθον ἄρα
 νά ἴδου καὶ τὸν περιπατοῦ τοῦ Παρκακωιδῆ.)

Φ. Ω! νά ἰδῶ τὸ Στάδιον καὶ νά τὸ μονοπάτι,
 πού ὄσο ἡμερῶνικα εἰκίνοε ἑπερπάται.
 Νά κί' ὁ μικρὸς ὁ καρφενεῖ, νά κί' ἡ γωνιᾷ εἰκίνη,
 πού κάπο κάπο κ'ἀθίξε φλασκουήλα νά πίνη,
 νά κί' ὁ πωγῶς ὁ καρφενεῖς, πού μίση ἴσθον ἀντάρα
 εἰς τὰ πρῶτὰ του ἔβαλε ἀκαθὺ μὴ πεντάρα,
 γιὰ τὸ νῆο θέμα σὺν ἴπρην χαμπίρη
 πολλαίσι κυρίαίσι ἔτρεχαν μὲ γόβας καὶ ταμπίρη,
 καὶ πῶσα πῆγαναι πικιά μὲ τὸν Σγολεῖο τῆς ἀσκακίαι
 καὶ κλαμποῦραι ἔλαγαν κί' οἱ ἔζπωναι κί' οἱ βλάκαι,
 μὰ καὶ κυρίαίσι κομ' ἰλ φὸ καὶ κόσμος ὅποιε πρέπει
 ἐκάθονε περιεργεῖ τὸν μάρτυρα νά βλέπει,
 κί' ἴσθοναε ἴσθον Στάδιον ἐλόκληρος ἡ πόλις
 κί' ἄπ' τῆ δουλειᾷ δὲν ἴσθονε στιγμή ὁ καρφενεῖς.
 Ω! νά ἰδῶ τὸ Στάδιον, ὅπου ἀκαθὺ δέγμω
 τοῦ πεζοπόρου τοῦ ἴπλου τὰ χαρμῶνικα ἴγνη,
 πού ἀπάθη ἴσθον σβόλια κί' ἑμπερὸς ἴσθον κάθε φύλο
 ἀλόνε νυχθημερῶν σὺν ἔλεγο ἴσθον μύλο,
 κί' ἐγὼ τὴν νύκτα ἔξωνῶν μὲ ἀνθρωμίνην κόμην
 μονάγος ἴσθον κρεβάτι μου τοῖκατὰ ἰσκαπόμην.
 Αὐτὴ τὴν ὄρα, πού κί' ἐγὼ ἴσθον στρωμα μου κομῶμικα
 καὶ τῆς ζωῆς τὰ βάρανα ὀλίγων ἐνθουμῶμικα,
 ὑπάρχει ἕνας ἀνθρωπος, πού ἴσθον νυκτὸς τὰ γιὰ κί'
 γύρω τριγῶρα περπατᾷ χωρὶς νά ζεπαγιάζη,
 κί' ἐνὸς τὸ πᾶν σιωπηλῶν κί' ἀμίρηνων ὑπνώττει
 αὐτὸς γρηφὴ μακρὸς μακρὸς σὺν ἴσθονατμα ἴσθον σκότη,
 καὶ ὀλιγὸς λόγος μαρτυρεῖ καὶ ρίθει ἐν εἰρήνῃ
 κί' ἔχει μονάχη του τροφὴ κανένα μανταρίνι,
 καὶ μῶλις μίς ἴσθον καρφενεῖ πλῆγιάστη ἴσθον ὄρα
 εἶδος ζενασκονέται καὶ πέρει πάλι ὄρα,
 κί' ἀναμετρεῖ τοῦ ὄρομου του τὰ ὄψη καὶ τὰ βᾶθη
 ἄν καὶ τοῦ λίνε οἱ γιαιτορὶ πῶς εἰμπερὶ νά πάθη,
 κί' ἄπο τὸν κόπο τὸν πολὺ καὶ τὸ πολὺ νυκτερὶ
 τὸ πρόσωπόν του γίνεταί ὡς εἶδος θεακροκίρι,
 μηδὲ ἀνάχη φυσικῆ δὲν ἰσολογί καθέλου,
 κί' ἄν πῶση ἔζαρκαν βροχὴ ἐκ τοῖφρανίου θέλου
 εἶν' ἴταμω νά τριγυρνᾷ ἴσθον Στάδιον μὲ ὀμπρῆλα
 καὶ νά μὴν παύση μὰ στιγμή αὐτὸ τὸ σῦρε κί' ἔλα,

καὶ κᾶποτε θεμακίνοε καὶ κᾶποτε κρούνει
 καὶ ἄπλοτος κί' ἀκτίνοεστος ἰθόνει καὶ ἔθρόνει,
 καὶ τὸν πολὺν ἰθόνει τὸν ἀτάραχος σρονγγίει
 χωρὶς νά βγάξη τοιμοσὴ καὶ ὀλιγὸς νά γογγύη,
 καὶ βλάπει τὸν Ἀκρόπολιν καὶ ἄπλη τὴν Παλλάδα,
 καὶ πότε πότε τοῦβρεταί καμιά μικρὴ ζαλάδα,
 καὶ τὸν εἰρική ἡ γερμανὴ μὲ μᾶττα ρουσκωμῆνα
 καὶ περπατᾷ καὶ περπατᾷ μὲ κῶκλους ὀλιγῶν
 ὄσαν νά τοῦ ἐπιβάλε κανένα δικαστήριον
 εἰκίνοε τὸ πρωτοφανεῖ κί' ἀνήκουστον μαρτύριον.
 Κί' ὅμως αὐτὸ τὸ βάρανα εἰκίνοε τὸ τραβᾷ
 μόνο καὶ μόνο γιὰ νά ἴδου τὸν κόμωου τὰ στραβᾷ
 ὅτι κί' ἐμῆς δεξάομεν τὰς ἱεράς μας θίλας
 κί' ὅτι προγόνους ἔχομεν τοὺς Ὀλυμπιονίκαις.
 Ω! νά ἰδῶ τὸ Στάδιον καὶ νά τὸ μονοπάτι,
 πού ὄσο ἡμερῶνικα εἰκίνοε ἑπερπάται.
 Ὅλα τὰ ἔλα... τὰ βουνα, τὸ Ἰλισσοῦ ἡ ἔρα,
 κί' ὁ πεζοπόρος μοναχᾷ δὲν βρίσκαται ἰδῶ πῆρα.
 Π. Νά καὶ τὸ ξύλο, Φασκολλῆ, πού τώρα θά σὶ δέρω
 καὶ θά σὶ κᾶμω νά πηδᾷ ἴσθον Στάδιον τριγῶρα.

Ἐκεῖ ὀλιγὸς ποιεῖται, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελαίσι.

Ὁ Γράμωσι Ἀθῶνικῶσι, γνωστὸς ἀπὸ τὴν κῶλον
 καὶ πρῶτος σὺν φραγκοκρατῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὄνη,
 πολλὰ καρίερα ἔφαρ κανονεῖρα τὸ γρημῶσι,
 πού δὲν τὰ ὀσῆρει εὐλοκα ὁ κανονεῖρα γρημῶσι.
 Μὰ τώρα συνεταιρῶσι τοῦ κί' ὁ ἀδελφῶσι τὸ μῆνω,
 ὅπου κανεῖ ἴσθον κόμωου μὲ αὐτὸν δὲν παραγῶναι,
 καὶ θαμῆτα ἰσποδοῖσι τῆς κοπιτικῆς περῶσι
 ἴσθον Βίνεσι τὸ Καπέτομια, γνωστὸν εἰς τὸ Παρῶσι.
 Τίτωσι φραγκοκρατῶσιν εἰς αὐτὴν παῖτε γῆλα...
 τὸ ρεμῶσι τοῦ ἰσθῆλις, τὸ κόμωου τὸ πρῆλα.
 Σὶ κῆσι Ἀθῶνικῶσι; ... ἴσθον καλὰ κομῶν...
 οἱ ράβει Ἀθῶνικῶσι; ... ἴσθον καλὰ ραμῆναι.

Ἀνώνυμος Ἑλληνικῆ Μεγάλῃ Ἐταιρίᾳ
 τῶν γενικῶν Ἀσραμῶσι, κληθῆσθα ΕΘΝΙΚΗ,
 καὶ ὄσοις εἰσὶν ὀλιγὸς θερη φιλιατρία
 ἔς τριῶσι ὄσοις τῶν ν' ἀσραμῶσι ἴσθον.
 Ἡ καθεμῆ Τράπεζα εἰς αὐτὴν ἔχει μέρος
 καὶ μέγιστον καὶ ἰσθῆλις ὁ πρῶτος παραδῶσιν,
 κί' ἔς σπείσοσι πρὸς ἀσραμῶσι ἴσθον ΕΘΝΙΚΗ ἔγκληρος
 κί' εἰκίνοε πού δὲν θέλει ἴσθον πῶσα του σπείσοσι.
 Ἀσραμῶσι κατὰ πύρρι, τῆς τῆς καὶ τῆς θαλοσῶσι,
 καὶ σὺν παντιῶσι συμφορῶσι, ὄσοι γενᾷ ὁ πῆσις,
 ἀσραμῶσι εἰς σοφῶσι κί' ἀπρόστα συμβῶσι,
 ἀσραμῶσι ἴσθον εἰσι σῶσι, εἰς τὴν ζωῆν, εἰς πάντα.
 Πλὴν μελετήσασιν κί' ὁ ΡΗΜΘΙΟΣ τὸ Κατασκατικὸν
 καὶ κᾶπο τοῦ ὀσπῆροσσοσι εἰς αὐτὴν ὁ ἀσραμῶσι,
 ἄν καὶ ὁ ρίκεσι ἴσθον ἴσθον σὺν Ἐουσερῶσι,
 ὄσοι μὲς βράσει τὴν ψυχὴν ὡς ὄσοι νά μῆ ἴσθον,
 σπουδῶσι Νουσοχίτα ὑπῆσαν ἰσθῆλις,
 μὲ τὰ ἴσθον ὀλιγῶσι ἴσθον ἴσθον τὸ κρῶσι.
 Ἀσραμῶσι ἔ' εἰς σῶσι ἡ ΕΘΝΙΚΗ κηρῶσι...
 ὄσοι Στάδιον, κῶσι, ἴσθον Ἀλεῖου τὸ σῆσι.

Ὁ Ρωμῶσι γνωστὸς οἰς κᾶνω — κᾶσι τὸ σῆσι μὲ ἀνῆθη,
 ἴσθον Νεάπολιν ἄκᾶνω — κᾶσι ἀπὸ τοῦδε σωματῶσι
 μὲ ἰσθῶσι εἰδῶσι, — ἔσθον ἴσθον ἀπὸ τρεῖς ἴσθον εἶδη,

μὲ κᾶσι μὲ μῆ μᾶνδρα — μὲ μῆτὰ ὀλιγῶσι,
 καὶ μῆ κᾶσι ὀλιγὸς ἴσθον, — πούταν ἄλλοτα ραμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῶσι» τῆς καλῆς, ὄδοι τοῦ Προσκατικῶσι, κονιορτῶσι πόλις.